

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 marca 2015 r. powód D. H. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego V. D. Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 219 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa oraz z kosztami procesu. Powód podniósł, że w dniu 23 czerwca 2013 r. kupił w sklepie pozwanego parę butów sportowych za cenę 219 zł. Powód reklamował buty w dniu 2 października 2013 r., a następnie w dniu 14 października 2013 r. W obu wypadkach buty po naprawie zostały zwrócone powodowi. W dniu 6 maja 2014 r. powód złożył reklamację po raz trzeci, tym razem domagając się zwrotu ceny zakupu obuwia. Pozwany nie uznał tej reklamacji, przedstawiając opinię rzeczoznawcy, z której wynikało, że uszkodzenia w reklamowanym obuwiu powstały z winy klienta.

(pozew – k. 2 i n.)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany stwierdził, że wszelkie uszkodzenia w przedmiotowym w sprawie obuwiu, które były podstawą zgłaszanych przez powoda reklamacji, powstały na skutek nieprawidłowego użytkowania produktu oraz jego niewłaściwej konserwacji, nie zaś na skutek ujawnienia się wad fabrycznych produktu. Zaznaczył, że dwukrotna naprawa obuwia w wyniku zgłoszonych przez powoda dwóch pierwszych reklamacji była wyrazem dobrej woli ze strony pozwanego i przejawem jego dbałości o właściwe relacje z klientem, nie można natomiast na tej podstawie przyjąć, że pozwany, przyjmując obuwie do reklamacji, przyznał, że towar od chwili jego wyprodukowania był wadliwy. Pozwany wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego w zakresie jakości odzieży na okoliczność tego, że wszystkie uszkodzenia obuwia powstały na skutek jego nieprawidłowego użytkowania przez powoda i niewłaściwej pielęgnacji oraz na okoliczność przyczyn powstania uszkodzeń.

(odpowiedź na pozew – k. 38 i n.)

Na rozprawie strony podtrzymały powyższe stanowiska w sprawie.

(protokół - k. 117 – 117v).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 czerwca 2013 r. D. H. kupił w sklepie pozwanego w centrum handlowym Galeria (...) w W. parę obuwia sportowego za cenę 219 zł (paragon – k. 8).

W dniu 2 października 2013 r. powód złożył reklamację zakupionego towaru, wskazując na rozwarstwienie materiału wewnątrz obu butów, rozklejenie gumowego otoka w obu butach oraz przetarte zapiętki w obu butach. Towar został naprawiony i zwrócony powodowi (bezsporne, a nadto reklamacja – k. 9-10). W dniu 14 października 2013 r. powód złożył kolejną reklamację, wskazując na rozwarstwienie materiału wewnątrz obu butów i przetarte zapiętki w obu butach oraz zaznaczając, że w wyniku pierwszej reklamacji nie dokonano naprawy wszystkich wad. Po naprawie towar został zwrócony powodowi (bezsporne, a nadto reklamacja – k. 11-12). W dniu 6 maja 2014 r. powód złożył trzecią reklamację, wskazując na rozwarstwienie materiału wewnątrz obu butów, rozklejenie gumowego otoka oraz przetarte zapiętki i wnosząc o zwrot gotówki (bezsporne, a nadto reklamacja - k. 13). Reklamacja ta nie została uwzględniona przez pozwanego, powodowi przedstawiono opinię rzeczoznawcy z dnia 14 maja 2014 r., w której wskazano, że przedmiotowe obuwie nie ma materiałowych wad wykonania, rozklejenia otoka gumowego powstały w wyniku prania obuwia w detergentach, zaś pranie w detergentach oraz niewłaściwe suszenie spowodowało też rozwarstwienie materiału wewnątrz obuwia; także uszkodzenia materiału w okolicy zapiętek butów powstały z winy użytkownika, a mianowicie nieprawidłowego zdejmowania obuwia (opinia – k. 15).

Na chwilę zamknięcia rozprawy stan przedmiotowego obuwia był bardzo zły, a powstałe uszkodzenia wynikały z nieprawidłowego użytkowania butów przez użytkownika, w tym używania ich bez usuwania na bieżąco powstających uszkodzeń, nieprawidłowej pielęgnacji i konserwacji, lub wynikają z samego faktu intensywnego używania obuwia (opinia biegłego sądowego w zakresie obuwnictwa – k. 73 i n.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, w tym zwłaszcza dokumentów załączonych do pozwu oraz opinii biegłego sądowego w zakresie obuwnictwa.

W istocie stan faktyczny w niniejszej sprawie w znacznej mierze był między stronami bezsporny. Spór dotyczył w zasadzie jedynie tego, jakie były przyczyny uszkodzeń powstałych w obuwiu zakupionym przez powoda w sklepie pozwanego. Powód stał na stanowisku, że wynikały one w wady fabrycznej, natomiast pozwany twierdził, że towar był zgodny z umową, a uszkodzony został z winy powoda. Ustalenia w zakresie przyczyny powstałych w obuwiu uszkodzeń zostały przez Sąd poczynione na podstawie opinii biegłego sądowego w zakresie obuwnictwa. Opinia ta jest jasna i zupełna oraz wewnętrznie spójna, Sąd nie znalazł podstaw, aby uznać ją za niewiarygodną. Jeżeli chodzi o stanowisko stron odnośnie przedmiotowej opinii, to pozwany wprost oświadczył, że opinię tę akceptuje i podziela konkluzję biegłego (k. 102). Powód natomiast, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wskazał wprawdzie, że nie zgadza się z ustaleniami biegłego i uważa opinię za krzywdzącą, a nadto oświadczył, że w jego ocenie to nieudolna pierwsza próba naprawy obuwia spowodowała taki późniejszy stan obuwia (k. 107), jednocześnie jednak nie wnosił o sporządzenie przez biegłego opinii uzupełniającej, ani o złożenie przez biegłego ustnych wyjaśnień do opinii. W tej sytuacji Sąd potraktował stanowisko powoda w tym zakresie jako polemikę z treścią opinii, co nie mogło mieć wpływu na ocenę mocy dowodowej tej opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Przedmiotowa w sprawie umowa sprzedaży została zawarta przez powoda jako konsumenta, nie ulega też wątpliwości, że była ona zawarta w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez pozwanego, będącego przedsiębiorcą. Dochodzone w sprawie roszczenie powoda znajdowało zatem podstawę prawną w przepisach obowiązującej jeszcze w dniu zawarcia przedmiotowej umowy (23.06.2013r.) ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2002 r. nr 141, poz. 1176, ze zm.), w tym zwłaszcza w art. 8 tej ustawy. Podstawową przesłanką pozwalającą kupującemu konsumentowi na skorzystanie z roszczeń wskazanych w ww. artykule jest niezgodność zakupionego towaru z umową. Niewykazanie tej przesłanki powoduje, że kupujący nie może skutecznie domagać się od sprzedającego m.in. zwrotu ceny zakupionego towaru, a złożone przez kupującego oświadczenie o odstąpieniu od umowy jest nieskuteczne. Tak też było w okolicznościach tej sprawy.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia przesłanek odpowiedzialności pozwanego obarczał powoda. Wobec zaprzeczenia przez pozwanego twierdzeniom powoda co do niezgodności towaru z umową (wad fabrycznych zakupionego obuwia), powód był zobowiązany zaoferować takie dowody, na podstawie których możliwe będzie ustalenie, że sprzedane powodowi obuwie było wadliwe, że towar był niezgodny z umową. Takich dowodów powód nie przedstawił. Sam fakt, że w sklepie pozwanego dwukrotnie przyjęto przedmiotowe obuwie do reklamacji i wykonano jego naprawę, nie może stanowić o zasadności żądania pozwu. Natomiast strona przeciwna, oprócz przedstawienia opinii prywatnej rzeczoznawcy na poparcie swojego stanowiska odnośnie tego, że sprzedane powodowi obuwie było zgodne z umową, wniosła też o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Z opinii tej, którą Sąd uznał za w pełni wiarygodną, wynika w sposób jednoznaczny, że wszelkie uszkodzenia w przedmiotowym obuwiu wynikają albo z nieprawidłowego jego użytkowania lub pielęgnacji i konserwacji, albo intensywnego użytkowania.

W świetle powyższego brak było podstaw do przyjęcia, że zakupiony przez powoda towar był niezgodny z umową, a zatem brak też było podstaw do skutecznego odstąpienia przez powoda od umowy sprzedaży i żądania zwrotu ceny zakupionego obuwia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

W punkcie drugim Sąd orzekł o kosztach procesu, zasądzając je na rzecz strony pozwanej zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 60 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz 300 zł wydatków uiszczonych przez pozwanego tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

W pkt. trzecim Sąd na podstawie art. 113 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 roku, poz. 623, j.t.) nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla W. M. w W. kwotę odpowiadającą sumie nieuiszczonych kosztów sądowych w niniejszej sprawie, tj. wydatków na poczet wynagrodzenia biegłego pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla W. M. w W..

SSR Agnieszka Nakwaska-Szczepkowska

Z. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikom stron.